

πηρόταται προαισθήσεις ἐβασάνιζον τὸ πνεῦμα τῆς κομῆσεως.

Δ'

Ὁκτώ ἡμέρας περίπου μετὰ τὴν εἰς Νεῖλλυ ἐπίσκεψίν της, ἡ κυρία Φρουασὺ εὐρίσκειτο μόνη εἰς μικρὰν αἰθουσαν τοῦ μεγάρου της. Ἡ ὥρα ἦτο ἐνάτη καὶ τὸ πρὸς τιμὴν τοῦ κυρίου Ρίβες γεῦμα εἶχε τελειώσει. Ὁ κόμης καὶ ὁ νέος διπλωμάτης, ἀκολουθούμενοι καὶ ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου, ἀφ' οὗ ἀπεχαιρέτισαν τὴν Ἑμμαν, ἐξήλθον. Μετ' ὀλίγον ὁ κύριος Φρουασὺ ἐπανῆλθεν ὅπως διέλθῃ τὸ ἐπίλοιπον τῆς ἐσπέρας μετὰ τῆς συζύγου του. Εἰς ταύτην ὤφειλεν ὁ κύριος Ρίβες τὴν πρόσκλησιν, βλῆπαι δὲ ὁ κύριος Φρουασὺ ὅτι πρὸ τινων ἡμερῶν ἡ σύζυγός του τὸν ἠρώτα πολλάκις περὶ τοῦ νέου τούτου, ὃν συνήντα, ὡς ἔλεγε, συχνὰ εἰς τὸ δάσος, τῇ ἐπρότεινε τέλος, ἂν ἐπιθυμῇ νὰ τῇ παρουσιάσῃ τὸν νέον συνάδελφόν του. Αὕτη ἐδέχθη ἀμέσως τὴν πρότασίν του, καὶ ἠδυνήθη οὕτω, κατὰ τὸ πρὸ ὀλίγων στιγμῶν γεῦμα, νὰ σπουδάσῃ ἐκ τοῦ σύνεγγυς καὶ ἐν ἀνέσει τὸν κύριον Ρίβες. Μείνασα δὲ κατόπιν ἐντελῶς μόνη προσεπάθει νὰ ἐνθυμηθῇ τί εἶπεν ἐκεῖνος, καὶ δυνήθη νὰ ἐξαγάγῃ εὐνοϊκὸν συμπέρασμα διὰ τὴν Ἀλίην.

Φεῦ! δὲν εὕρισκεν οὐδὲν σημεῖον ἐνθαρρυντικόν. Ὁ κύριος Ρίβες τῇ ἐφάνη ἄρκετὰ ἀνεπτυγμένος καὶ λίαν ἐπαγωγός, ἀλλ' ὁ χαρακτήρ του δὲν τῇ ἤρεσε διόλου. Ἡ κυρία Φρουασὺ ἐσυλλογίζετο πάντα ταῦτα, ὅταν ἠνοιχθῇ αἴφνης ἡ θύρα καὶ ἐνεφανίσθῃ ὁ σύζυγός της.

— Λοιπόν, ἀγαπητὴ μου φίλη, τῇ εἶπε, καθήσας πλησίον της, πῶς σοὺ ἐφάνη ὁ κύριος Ρίβες; Ἐπειδὴ τῶρα δὲν μὰς ἐμποδίζει ἡ παρουσία του δυνάμεθα νὰ ὁμιλήσωμεν ἀνέτως περὶ τοῦ μεγάλου τούτου διπλωμάτου, εἴχατε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ τὸν γνωρίσετε, κ' ἐγὼ ὡς καλὸς σύζυγος ἀμέσως σὰς τὸν ἐπαρουσίασα.

— Εἰς ποῖον μέρος τὸν ἀφήσατε; ἠρώτησεν ἡ κόμης.

— Εἰς τὴν εἰσοδὸν τῶν Ἑλυσσίων Πεδίων, στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Λυσάνδρου, ὅστις τῇ διηγέεται διάφορα πράγματα. Ἡξεύρετε πόσον ὁ ἐξαδελφός μας εἶνε φλύαρος, ἀλλὰ καὶ ὁ κύριος Ρίβες ἀφ' ἐτέρου τῷ ἀνταποδίδει τὰ ἴσα.

— Δὲν ἐγένετο λόγος ἐσχάτως ὅτι ὁ νέος οὗτος πρόκειται νὰ νυμφευθῇ; ἠρώτησεν ἡ Ἑμμαν μετ' ἀδιαφορίας.

— Πράγματι, μετὰ τῆς δεσποινίδος Μαρντίε, ἀλλ' ὁ γάμος ἀναβάλλεται, ὡς ἐκ τῆς ἡλικίας τῆς νεάνιδος, ἡ ὁποία εἶνε μόλις δεκαεπταετίας.

— Ἀλλὰ λησμονεῖτε, φίλε μου, ὅτι ὅταν μ' ἐνυμφεύθητε εἶχον τὴν αὐτὴν ἡλικίαν; παρετήρησεν ἡ κυρία Φρουασὺ.

— Ἐχετε δίκαιον κ' ἐγὼ ἤμην τότε εἰκοσι πέντε ἐτῶν, εἶπεν ὁ κόμης στενάζων.

— Λυπεῖσθε διότι παρῆλθεν ἡ ὥρα ἡλικίας σας;

— Λυποῦμαι ταύτην τὴν στιγμήν, καθὼς θὰ λυποῦμαι καὶ θὰ θλιβομαι καθ' ὅλον τὸν βίον μου, διότι σὰς ἐγκατέλειψεν ἡ βδομάδας τινὰς μετὰ τὸν γάμον μας, ὅπως μεταβῶ εἰς Ἀμερικὴν νὰ ἐκπληρώσω ἀνωρελὴ ὅλως ἀποστολήν. Καταλαμβάνεται τις ὑπὸ μωρῶς φιλοδοξίας εἰς ἐκείνην τὴν ἡλικίαν καὶ ὅταν μάλιστα ἔχη ἀσπασθῇ τὸ δυσχερὲς στάδιον τῆς διπλωματίας. Ἐλπίζω τις νὰ γίνῃ ἡμέραν τινὰ ὑπουργὸς ἢ πρεσβευτής, θυσιάζει τὴν οἰκογενειακὴν του εὐτυχίαν, καὶ τὸν φαιδρὸν καὶ ὠραῖον βίον αὐτῆς ἀφίνει ἐντελῶς μόνην σύζυγον, νέαν καὶ ὠραίαν, καθιστὰ χήραν ἐκείνην, ἣν πρὸ μικροῦ ἐνυμφεύθη, τὴν ἐγκαταλείπει μόνην, ἀγνοοῦσαν τὴν πείραν τοῦ κόσμου, ἐκτεθειμένην εἰς πάσας τὰς ραδιουργίας καὶ ἀποπλανήσεις τῶν φαυλοβίων, καὶ κινδυνεύει νὰ ἴδῃ ταύτην παρεκτροπὴν, ἂν δὲν εἶνε ὡς ὑμεῖς, προσφιλὴς μου Ἑμμαν, γυνὴ ἐνάρετος καὶ μὲ μεγάλην καρδίαν.

[Ἐπεται συνέχεια].

Εἰς τὸ προσέχες:

ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΚΑΝΕΝΑ

Διήγημα

ΙΩΑΝΝΟΥ ΖΕΡΒΟΥ

ΑΛΗΘΕΑΡΑΣ ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΧΡΥΣΗ ΚΑΡΔΙΑ

Διήγημα

— Ἐχει χρυσὴν καρδιά. Φαντάσου τί ἦτο ἡ Οὐρανία; μία πτωχὴ διδασκάλισσα; καὶ ὁμως ἅμα ἔμαθε ὅτι δυστυχὴς ἀνθρωπίνῃ ὑπαρξίς ὑποφέρει, ἀμέσως ἔστειλε τὸν ἰδιαιτέρον ἱατρὸν του καὶ ὑπεσχέθη νὰ πληρώσῃ ὁ ἴδιος τὴν τροφὴν καὶ τὰ φάρμακα.

— Ναί, μὰ ἡ Οὐρανία δὲν ἐδέχθη οὔτε τὰ φάρμακα οὔτε τὴν τροφὴν καὶ ἀπέθανεν ἀφ' οὗ τρεῖς ὁλοκλήρους ἡμέρας δὲν ἔφαγε τίποτε.

— Ἡ ἀσθένεια τὴν κατήντησε πεισματάρια.

— Ἡ πράξις ὁμως τοῦ κ. γραμματέως δὲν ἐμίχραινε διὰ τοῦτο ἀπεναντίας ὅλοι τὸν θυμαζοῦν καὶ τὸν ἐπαινοῦν.

Τότε ἐπενέβην ἐγὼ.

— Ἀν ἐγνωρίζον τὴν ἀλήθειαν!! εἶπον... ἀκούσθε Ἐλαβε τὸ πτυχίον της κατὰ τὸ 1885 καὶ ὁ Σύλλογος τὴν ἔπεμψεν ὡς διδασκάλισσιν εἰς ἓν χωρίον τῆς Ἀνατολῆς.

— Τί πληξίς! ἔλεγε, βλέπουσα τὰς ξενοφώνους μαθητριάς της λαλοῦσας πρὸς αὐτὴν διὰ σχημάτων.

Ἐζη μόνη μὲ τὰς ἀναμνήσεις τοῦ μαθητικοῦ της βίου, ὅστις ἦτο ἡ καλλιτέρα ἐποχὴ τῆς ζωῆς της.

Μετὰ τῶν πλείστων συμμαθητριῶν της διетήρει ἀλληλογραφίαν, ἀλλ' αἱ ἐπιστολαί, θερμαὶ καὶ συνεχεῖς κατὰ τὸ πρῶτον ἐξάμηνον, ἡραιώθησαν ἐπαισθητῶς κατὰ τὸ δεύτερον. «Συγγνώμην, Οὐρανία μου, ἂν δὲν σοὺ γράφω τακτικά, γνωρίζετε πόσας ἀσχολίας ἔχει κόρη μεμνηστευμένη, τῆς ὁποίας ὁ γάμος πλησιάζει», τῇ ἔγραφεν ἡ μία. «Πῶς φοβοῦμαι, Οὐρανία μου, μήπως πάρῃς λεξικὸν γιὰ νὰ διαβάσῃς τὸ γράμμα μου· σὲ φαντάζομαι ὁμιλοῦσαν τὰ τουρκικὰ καὶ προφέρουσιν χονδροειδέστατα τὰς ἑλληνικὰς λέξεις καὶ τὸ χειρότερον στολισμένην Ἀνατολίτικα· ἐγὼ δὲν σ' ἔγραψα, διότι εἴμεθα στὰ λουτρά τῆς Προύσης, ὅπου ἐξετρελλάναμε τὸν κόσμον μὲ τὴν εὐθυμίαν μας» ἔγραφεν ἄλλη. Μόνη ἡ Οὐρανία εἰργάζετο ἐπὶ 10 ὥρας καὶ ὑπέφερε τὴν μοναξίαν ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν κατεδικάσθη ἡ νεότης της. Μίαν ἡμέραν ἐξήλθεν εἰς περίπατον· ἡ φύσις ἦτο τόσον πλουσία καὶ μεγαλοπρεπής, ὥστε ἐνόμιζέ τις ὅτι ἤθελε νὰ παρηγορήσῃ τὴν Οὐρανίαν διὰ τὴν μόνωσίν της.

Κάτω ἀπὸ ἓν δένδρον παρετήρησε νέον φυσιογνωμίαν συμπαθοῦς, ὅστις ἔφερε πῖλον εὐρωπαϊκόν... Πῶς εἶχεν ἐπιθυμήσει τοὺς ἀνθρώπους τῆς πατρίδος της!

— Ἀς ἡμουνὰ 'στὸ Πέρα! ἔλεγε μελαγχολικῇ, νὰ ἔβλεπα τὰς χαριτωμένας βυζαντιδας, μὲ τὰ κομψὰ φορεματάκια των, νὰ ἔβλεπα τοὺς κυρίους μὲ τὰ καθαρὰ περιλαίμια των καὶ τοὺς πῖλους των. Ποιὸς θὰ ἐφαντάζετο, ὅτι θὰ αἰσθανθῶ νοσταλγίαν γι' αὐτὰ τὰ πράγματα;

Καὶ ἐγέλα μόνη της ἐκεῖνον τὸν γέλωτα, ὁ ὁποῖος δὲν εὕρισκεν ἡχὴ εἰς φιλικὰ χεῖλη, τὸν γέλωτα τῆς μοναξίας. Ἀλλὰ τῶρα εἶχεν ἀπέναντί της ἀνθρώπον μὲ περιλαίμιον καὶ πῖλον· τί χαρά!!

Ἐπλησίασε μὲ θάρρος, τοῦ ὁποῦ τὴν ὑπαρξίν ἠγνοεῖ.

Ἐκεῖνος, ὑπὸ τῶν ἰδίων ἐλκυόμενος αἰσθημάτων, τὴν ἐπλησίασεν ἐπίσης· τὴν ἐχαιρέτισεν εὐγενῶς καὶ εἶπε:

— Δὲν εἴθε ἡ διδασκάλισσα; Σὰς περιέμενα. Ποτὲ δὲν κατάρθωσα νὰ σὰς συναντήσω καὶ ὁμως ἡ ἰδέα ὅτι ὑπάρχει ἓνα πλάσμα ἐκ τῆς πατρίδος μου, τὸ ὁποῖον ὑποφέρει ὅτι ὑπέφερα ἐγὼ, μὲ ἀνεκούφιζε. Τί τὰ θέλετε, ὁ ἀνθρώπος εἶνε ἐγωιστής. Θέλει ὅταν εὐτυχῇ μόνος αὐτὸς νὰ εὐτυχῇ καὶ ὅταν ὑποφέρῃ ἀνακουφίζεται σκεπτόμενος ὅτι δὲν ὑποφέρει μόνος.

— Ποῖος εἴσεθ;

— Ὁ διδάσκαλος.

— Ἀλήθεια; καὶ ἐγὼ τὰ ἴδια ἐσκεπτόμην· ἔχαιρα ὅταν ἐφανταζόμην, ὅτι δὲν ἤμην μόνη, ὅτι καὶ εἰς ἄλλος ἀπεσπάσθη ἀπὸ τῆς οἰκογενείας του, ἀπὸ τῶν φίλων του.

Μόνον οἱ μακρὰν τῆς πατρίδος ζῶντες δύνανται νὰ ἐννοήσωσι τὴν στοργήν, μετὰ τῆς ὁποίας ἔβλεπον ἀλλήλους οἱ δύο ἐξόριστοι. Ἦλθε τῶρα καὶ ἡ σειρά τῆς Οὐρανίας νὰ μὴ γράφῃ τακτικῶς εἰς τὰς φίλας της, ἦτο ἀπνησχολημένη.

— Ἐγὼ μισῶ τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγ-

γελμα, ἔλεγεν ἐκεῖνος, ἄλλως τε δὲν ἐγεν-
νήθην δι' αὐτό. Ἐσπούδαζα νομικὰ εἰς
τὸ Παρίσι, μὰ οἱ γονεῖς μου διέκοψαν τὴν
ἐπιχορήγησιν, διότι ἐπ' ἀνδρεψαν τὴν ἀδελ-
φή μου καὶ τῆς ἔδωκαν ὅ, τι εἶχαν. Τώρα
ἐγὼ ἐργάζομαι διὰ νὰ συνάξω ὀλίγα χρή-
ματα καὶ ν' ἀποτελειώσω τὰς σπουδὰς
μου. Ἀχ, θὰ τὸ κατορθώσω ἄρα γε; καὶ
νὰ σκέπτομαι, ὅτι ὑπάρχουν τόσα γε-
μάτα βλαάντια καταδικασμένα εἰς ἀχρη-
σίαν! δὲν εἶνε ἀδικον; τί λέγει καὶ ἡ
Οὐρανία μου; Σοῦ φαίνομαι γεννημένος
γὰρ δάσκαλος;

Ἡ Οὐρανία ἠγάπα ἤδη τὸν φειδρὸν
φίλον, τὸν ὁποῖον τῇ ἐπεμψεν ἡ Πρόνοια.

— Θὰ σοῦ προτείνω κάτι τι, μὰ νὰ
δεχθῇς, τῷ εἶπε μίαν ἡμέραν σοβαρῶς.

— Τὰ πάντα παρὰ σοῦ δέχομαι, καὶ
αὐτὸν ἀκόμη τὸν θάνατον, εἶπεν ἐκεῖνος
μειδιῶν πρὸς τὴν ξανθὴν κόρην. Ἐγὼ ὅ-
ταν ἀγαπῶ εἶμαι.

— Ἀφῆσε αὐτά. Ἄν μείνης μόνος σου
ποτέ δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃς νὰ σπουδά-
σῃς· θέλεις νὰ σὲ βοηθήσω; Ἡ μητέρα
μου ζῇ μὲ τὴν ἀδελφή μου τὴν π' ἀνδρε-
μένη, ἐγὼ ἔχω πολὺ ὀλίγες ἀνάγκες ἐδῶ
ὅπου ὅλα εἶνε τόσον εὐθηνα. Ἀμα ἔλθῃ ὁ
Σεπτέμβριος θὰ σοῦ στέλλω τὸ ἥμισυ τοῦ
μισθοῦ μου καὶ μὲ τὰς ὀλίγας οἰκονομίας
ποῦ ἔχεις, θὰ ζήσῃς εἰς κανένα ὑπερῶν
τῶν Παρισίων καὶ θὰ ἰδῇς τί γρήγορα
περνοῦν τὰ δύο ἔτη.

Ἡ Περικλῆς συνεκινήθη ἔλαβε στάσιν
σοβαρὰν καὶ εἶπεν ἐπισήμως:

— Δέχομαι· καὶ τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν
ὁποῖαν θὰ ἐπ' ἀνέλθω διδάκτωρ, ἔχε ἔτοιμα
τὰ νυμφικὰ σου, διότι θὰ γείνη ὁ γάμος
μας, καὶ μνηστὴ πολυαγάπητε; καὶ ἔθηκε
φίλημα φλογερὸν ἐπὶ τοῦ μετώπου της, τὸ
ὁποῖον ὅμως ἐκείνη δὲν ἀνταπέδωκεν, ἀ-
ποσυρθεῖσα δειλὴ καὶ κατακόκκινη.

Ἡ χωρισμὸς ἦτο πικρὸς διὰ τὴν ἀτυχὴ
κόρην, ἡ ὁποία ἀπεμονοῦτο πάλιν, ἀλλ' ἔ-
κλαυσε καὶ ὁ Περικλῆς μῶλον ὅτι τὸν πε-
ριέμενον οἱ Παρίσιοι.

Ἐπὶ δύο μακρὰ ἔτη ὑπέφερε τὴν ξενι-
τείαν, τὴν μόνωσιν, τὰς στερήσεις, διὰ νὰ
ζῇ ὁ ἥρωας τῆς ἀξιοπρεπῶς... ἐκεῖνος ἔ-
γραφε θερμῶς ἀλλὰ σπανίως, ἕνεκα τῶν
πολλῶν μαθημάτων του...

Μίαν ἡμέραν ἔλαβε μίαν ἐπιστολήν, τὴν
τελευταίαν του.

Οὐρανία μου,

«Στείλέ μου τὸν κατάλογον τῶν χρη-
μάτων, ὅσα δι' ἐμὲ ἐξώδευες. Θὰ σοῦ τὰ
πληρώσω διπλάσια. Τώρα λάβε πρὸς τὸ
παρὸν τὸ συνάλλαγμα, τὸ ὁποῖον σοῦ ἔσω-
κλείω διὰ λίρας 50. Ὁ γάμος μας εἶνε
ἀδύνατον νὰ γείνη. Λυποῦμαι πολὺ ἀλλ'
ἴσως ὁ Θεὸς δὲν μὲ εὗρεν ἀξίον τῆς ὑψί-
στης ταύτης εὐτυχίας καὶ δι' αὐτὸ θέτει
προσκόμματα. Προσελήφθην εἰς τὸ προ-
ξενεῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὡς γραμ-
ματεὺς· ἀπολαμβάνω ὀλίγα καὶ πρέπει νὰ
ζῶ ἀξιοπρεπῶς καὶ πῶς, διὰ νὰ ἔχω ἐλπί-
δας προβιβάσμου, ὥστε οὔτε πρέπει νὰ
σκέπτομαι περὶ γάμου καθὼς ἐννοεῖς. Εἰ-
σαι λογικὴ καὶ ἀγαθὴ, θὰ μὲ συγχωρή-

σῃς, διότι ὁ μᾶλλον ἀξίος οἴκου εἶμαι
ἐγὼ.

Ἡ Ὑγίαίνε, Οὐρανία μου, ἀγαπητὴ ἀ-
δελφὴ μου.

Ἡ Οὐ Περικλῆς σου.

Ἀγαπητὴ ἀδελφὴ... εἶπε πικρῶς μει-
διῶσα ἡ κόρη καὶ ἐνέκλεισεν εἰς φακέλλον
τὸ συνάλλαγμα τοῦ Περικλέους, τὸ ἐπέ-
γραψε κατὰ τὴν νέαν ἐν Κωνσταντινουπό-
λει διεύθυνσιν του καὶ τὸ ἐπεμψεν εἰς τὸ
ταχυδρομεῖον.

Ἐπειτα ἔκλαυσε πικρῶς.

— Χρήματα... εἶπε... χρήματα...
λοιπὸν ἐνόμισεν ὅτι πληθύνονται μὲ χρή-
ματα τόσαι ἀγρυπνίαι, τόσαι στερήσεις,
τόσοι ἔρωες! Θὰ ὑπάγω νὰ τὸν παρακα-
λέσω νὰ πῇ «στὰ πόδια του καὶ θὰ τὸν
συγκινήσω. Δὲν εἶναι κακὸς» φοβεῖται δι'
ἐμὲ... φοβεῖται μήπως δὲν στέρξω εἰς τὰς
στερήσεις... θὰ τοῦ ἀποδείξω τὸ ἐναντίον.

Ἀνεχώρησε διὰ Κωνσταντινουπόλιν
ἀλλ' ἡ ἀπάντησίς του ὑπῆρξεν: «Ἐσο
λογικὴ...» καὶ τὰ τοιαῦτα. Μετέβη κατό-
πιν εἰς μιὰς φίλης της καὶ ἔμαθεν ὅτι ὁ κ.
Περικλῆς Βυζαντίου νυμφεύεται τὴν θυ-
γατέρα γηραιοῦ διπλωμάτου, ὅστις τοῦ
ὑπόσχεται προστασίαν.

— Πρέπει νὰ ἰδῇς τὴν νύμφην, Οὐρα-
νία μου. Νὰ ἰδῇς κωμικὸ μούτρο... γε-
λοία φιλαρέσκεια, θὰ σκάσῃς στὰ γέλοια.

Ἡ Οὐρανία δὲν ἐγέλα ὅμως, μ' ὅλους
τοὺς καγχασμοὺς τῆς φίλης της. Ἀνεχώ-
ρησε σχηματίσασα ἐν σχέδιον.

Μετέβη εἰς τὸν διπλωμάτην. Διηγήθη
τὰ πάντα καὶ ἐζήτησε δικαιοσύνην.

— Εἶπε πῶς θὰ σὲ πληρώσω;

— Ναί, μὰ ἐγὼ δὲν θέλω χρήματα.

— Κάμνεις πολὺ ἄσχημα. Ὁ Περικλῆς
ἐφέρθηκε σὰν τίμιος ἄνθρωπος. Ὁμόλογα
δὲν εἶχατε,μποροῦσε πολὺ καλὰ νὰ σοῦ
φάγῃ τὰ χρήματά σου. Ὅσον δὲ διὰ τὸν
γάμον του μὲ τὴν κόρη μου, δὲν μπορῶ δι'
ἓνα τόσῳ μικρὸν ἐπεισόδιον νὰ τὸν δια-
λύσω. Τὸ παρελθὸν δὲν θεωρεῖται.

Τότε ἠσθένησε, καὶ ὁ κ. Περικλῆς ἔπεμψε
φάρμακα καὶ ἱατρούς, τὰ ὁποῖα ἐκείνη δὲν
ἐδέχθη... δὲν πταίει ἂν ἐδέχθη τὴν με-
γαλοπρεπὴ κηδεῖαν, τὴν ὁποῖαν τῇ ἔκαμε
διότι... ἦτο νεκρά.

— Λοιπὸν ἀκόμη εὐρίσκετε ὅτι ὁ νέος
αὐτὸς ἔχει χερσὴν καρδιά;

— Στοιχηματίζω ὅτι τὰ ἐπ' ἐνοήσατε
αὐτά, Δεσποινίς, διὰ νὰ ἀμαυρώσετε τὴν
δόξαν τοῦ φίλου μας· εἶπε μία νέα πολὺ
ἐνθουσιώδης διὰ τὸν γραμματέα τοῦ Ἐλ.
προξενίου.

— Ἐγὼ... νὰ τὸν χαιρεσθῇ τὸν φί-
λον σας, λαμπρὸς ἄνθρωπος, χερσὴν καρ-
διά... Καὶ μὲ τί χάριν δένει τὸν λαί-
μοδέτην του!

Ἐν Κωνσταντινουπόλει.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κκ. Γεώργιον Ὀθωναῖον, Ἡλίαν Θ. Κοττόρον,
Δημ. Κολποδινόν, Ἀλέξ. Ἰγγλέσην, Μιχαὴλ Β. Μαῦ-
ρον, Δημητρίον Β. Μαῦρον, Πέτρον Γ. Ἰγγλέσην.
Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κυ-
ρίαν Ὑλγαν Μ. Κτενὰ. Ἐλήφθησαν. Ἀπεστάλησαν.
— Τακτικῶς Ἀναγνώστη. Ἐκλεκτῶν. Ἀπαλλά-
ξατέ μας, παρακαλοῦμεν, ἐξόρουν καὶ ἀπωλείας χρέ-
νου. Φύλλα προηγούμενα δύνανται νὰ προμηθευθῇτε
ἐκ τοῦ γραφεῖοῦ μας. Τὸ «Ἐκτὸς τοῦ Νόμου» ἤρ-
ξατο ἀπὸ τοῦ ἀρ. 424, αἱ δὲ «Περὶ πίστεως Στρα-
ταρχοῦ» ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ 448. — κ. Χ. Παπαδη-
μητρίου. Ἐλήφθη ἐπιστολή σας. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀ-
ποδείξεις ἀπεστάλησαν — κ. Πανταζίου Παπαστερ-
γιόπουλον. Ἀπεστάλησαν. — κ. Α. Γ. Πρετεντέρην.
Εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἀποστέλλονται τὰ «Ἐκλεκτά» κατὰ
τὴν νέαν διεύθυνσιν σας. — κ. Ι. Κουροῦπην. Ἐλή-
φθη σημειώσεις σας. — κ. Δ. Χ. Γεωργιάδην. Φύλλα
11 ἀπεστάλησαν. Μᾶς ὀφείλετε δραχ. 1:80. Διὰ τὰ
λοιπὰ φροντίζει ἡ διεύθυνσις τῆς «Ἑλληνικῆς Βιβλιο-
θηκῆς», πρὸς ἣν ἀπεστ' ἵλαμεν σημειώσεις σας. — κ. Νι-
κόλαον Πάτρα. Ἀπεστάλη. — κ. Πάνον Ε. Κοντο-
γούρην. Ἀπεστάλησαν. Ἐγράψμεν. — κ. Ἀθ. Εὐ-
σταθίου. Τὸ φύλλον θὰ λαμβάνει ὁ κ. Θ. Χ. — κ.
Γεώργιον Γιωννέτιν. Ἐγράψμεν. — κ. Ι. Μιχαη-
λίδην. Παραγγεῖλιά σας ἐξετελέσθη Φύλλα «Ἐκλε-
κτῶν» καὶ «Ἐφ' τῶν Κυρίων» ἀπεστάλησαν ὅς
πρὸς τὰ λοιπὰ, δυστυχῶς, δὲν εὐρίσκονται ἐν Ἀθή-
ναις. — κ. Ἰωάννην Κρίτην. Ἐλήφθησαν. Ἀπεστά-
λησαν ἐπὶ συστάσει. — κ. Δ. Μαυρομαρῶν Κ. Γ.
Παπαδόπουλον. Δ. Χ. Ἀδελφ. καὶ Ἀθ. Ἐμ. Μπα-
ρούτην. Ἐνεγράφητε ἀπὸ τῆς 17 Ἰουνίου. — κ. Ζ.
Ζαφειρόπουλον. Ἀπεστάλησαν ἐπὶ συστάσει σώματα
15, ἀπὸδεξι: νέου συνδρομητοῦ καὶ φύλλα «Ἐκλε-
κτῶν» ἐνεργείας σας. — κ. Δ. Παναγιωτόπου-
λον. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐγράψμεν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὰ
«Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα» κατὰ πᾶ-
σαν ἐποχὴν. Φύλλα προηγούμενα εὐ-
ρίσκονται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν,
εἰς πάντα τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐ-
φημερίδων, καὶ τοῖς κ.κ. Ἀνταποκρι-
ταῖς ἡμῶν.

ΑΡΤΙ ΕΞΕΔΟΘΗ

ΕΣΤΑΝΔΕΥ

Η

ΓΗ ΤΗΣ ΔΟΥΛΕΙΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΔΡΑΚΤΑ

Πωλεῖται εἰς τὸ γραφεῖον ἡμῶν ἀντὶ δρ 33.

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

Σχῆμα 4ον σελίδες 12.

Συνεργαταὶ καθηγηταί, ὀφθηταί τῆς Ἱατρικῆς
Σχολῆς κτλ. — Διευθυντὴς Α. Καλλιδικῆς ὀφ-
γητῆς κλ. — Ἐκδότης Κ. Κοκκολλάτος

Ἐτησίαν συνδρομὴ ἐν Ἑλλάδι δρ. 9, ἐν τῷ οὐνότως
δαπῇ φρ. χρ. 10.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρ' ἡμῶν. του